

Όχι δεν είμαι σουβλάκι...

/ [Γενικά Θέματα](#)

Το αυτοκίνητο μας έστριψε αριστερά, περάσαμε τις ράγιες του tram και σταματήσαμε στη πλαζ της Γλυφάδας. Απέναντι μας η θάλασσα και πάνω μας το φεγγάρι, το μεγαλύτερο φεγγάρι του έτους. Το φεγγάρι που με τα μεγάλα χέρια του αγκάλιαζε όλη τη θάλασσα, της χάδευε όλο το σώμα της, την έκανε χρυσαφένια, μπερλαντένια, διαμαντένια με το ηλιακό φως του. Η θάλασσα έτσι παντρεμένη με το φεγγάρι μας μουρμούριζε την ευτυχία της και μας έδειχνε τα λευκά δόντια της. Κοντά στη θάλασσα ένα αγόρι και ένα κορίτσι, ρομαντικοί, απολάμβαναν αυτή τη θέα και δεν το κουνούσαν απ' εκεί με τις ώρες. Η θάλασσα τους φιλούσε τα πόδια με κάθε κύμα. Λίγο ποιά πέρα ένα σεντόνι είχε σκεπάσει δυο παιδιά νέα, τα οποία έβλεπαν τα ομορφότερα όνειρα της ζωής τους.

-Εμείς τι κερδίσαμε κλεισμένοι σε ένα κατάστημα με μικρά φώτα, με δυνατή μουσική να αναπνέουμε τη κάπνα του τσιγάρου, την βόχα του ποτού και τον ιδρώτα απο τη σχεδόν γυμνή σάρκα των νεαρών που χόρευαν και φώναζαν συνεχώς; - αυτά έλεγα με το νου μου.

Το φρενάρισμα του αυτοκινήτου μας στην άμμο με κάμε να σταματήσω να σκέπτομαι το φεγγάρι και να βλέπω τον Ήλιο που είχα μέσα στο αυτοκίνητο.

- Μωρό μου σ' αγαπάω, σε λατρεύω. Εδώ είμαστε μόνοι μας. Όλη τη νύχτα δεν μέθυσα. Εσύ Αφροδίτη μου θα με μεθύσεις, θα με ανεβάσεις στα ουράνια. Απο κει θα σ' αγκαλιάζω....

Ήταν ο Δημήτρης μου, το παλικάρι μου. Παρακαλούσα το Θεό και τη Παναγία να γίνει ο άνδρας της ζωής μου. Να μας ενώσει ο Θεός ψυχή και σώμα με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Το θέλω πολύ.

«Πως θα ενωθείς με τον άλλον; Ο άλλος είναι σώμα και ψυχή. Πως θα ενωθούν αν δεν τους ενώσει ο Θεός; Εμείς το θέλουμε. Κανείς όμως δεν μπορεί να ενωθεί με κάποιον άλλον χωρίς τη Χάρη του Θεού». Αυτά μας έλεγε ο πατέρα Κωνσταντίνος σε μια ομιλία του τώρα πρόσφατα.

Στον ορίζοντα έβλεπα τον Ήλιο να λούζει τις κορυφές των βουνών. Εν τω μεταξύ μέσα στο αυτοκίνητο μας ο Δημήτρης μου, η αγάπη μου, όπως και ο Ήλιος, άρχισε

να πιάνει τα μαλλιά μου, το πρόσωπο μου με τα χέρια του και να τα πλησιάζει στα χείλη του και στην συνέχεια τα μελένια φλογερά χείλη του να ταξιδεύουν στο σώμα μου. Ένωσα όλα τα άνθη του Απρίλιου και του Μάι πάνω στο σώμα μου και όλα τα αστέρια του ουρανού να με ανεβάζουν στον Παράδεισο.

«. Απο εκεί μετά είναι μια ένωση σωματική. Τον χρησιμοποιείς τον άλλον σωματικά για να ικανοποιήσεις τις ανάγκες σου. Είναι για κατανάλωση ο άλλος; Είναι σουβλάκι; Βλέπεις δηλαδή τον άλλο σαν σάρκα σαν αντικείμενο;. Θέλεις τον άνθρωπο να τον κάνεις ότι θέλεις;. Ο άνθρωπος δεν είναι να τον κάνεις ότι θέλεις». Συνέχιζε η ομιλία του πατρός Κωνσταντίνου.

-Όχι δεν είμαι σουβλάκι να με κάνεις ότι θέλεις.

- Μωρό μου, τι μουρμουρίζεις; - έλεγε ο Δημήτρης και τα ατσαλένια χέρια του με έκαναν να πονάω όπου με άγγιζε.

«Για αυτό υπάρχει το μυστήριο του γάμου όπου ολόκληρος ο άνθρωπος κατεργάζεται και χαριτώνεται απο τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Δεν είναι απλώς να ενωθούμε, δηλαδή να κάνω ξερό σεξ. Αλίμονο αν ο γάμος ήταν μόνο αυτό. Είναι μια άλλη βαθύτατη ένωση όπου μέσα απ' αυτήν, αν όλα είναι σωστά, δεν υπάρχουν τα λεγόμενα προβλήματα του γάμου και αυτά τα ψευδό σεξουαλικά προβλήματα.».

-Πατέρα Κωνσταντίνε! - έλεγα εγώ μέσα μου.

-Μα τι σ' έπιασε; Δεν μ' αγαπάς Μωρό μου;- με ρώτησε ο Δημήτρης.

- Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ. Εσύ μ' αγαπάς;

-Γλυκιά μου δεν βλέπεις πως τρελαίνομε για σένα;

Αυτή τη στιγμή θυμήθηκα το «Τεστ του έρωτα» που έλεγε ο π. Κωνσταντίνος στην ομιλία του:

-Δημήτρη, καρδιά μου θέλω να μ' αγαπάς τζάμπα χωρίς να μου ζητάς τίποτε.

-Αγάπη μου, μα είμαι άνδρας και έχω ανάγκες.

«Πατήρ Κωνσταντίνε, τι κάνω τώρα; Θα τον χάσω το Δημήτρη μου. Τον αγαπώ πολύ» - σκεπτόμουν εγώ.

- «Τι να τον κάνεις; Αυτός είναι έμπορος. Θα σου πει μετά πως σε χρησιμοποιεί σαν το σουβλάκι. Θα σε φάει και μετά θα σε πετάξει στα σκουπίδια σαν το χαρτάκι απο το σουβλάκι που το πετάμε κάτω» - μου απάντησε ο π. Κωνσταντίνος.

-Όχι δεν είμαι σουβλάκι. -φώναξα δυνατά και ο Θεός μου δώσε δύναμη και γλίστρησα απο τα σιδερένια χέρια του Δημήτρη.

Ο Δημήτρης θύμωσε πολύ. Έβγαλε την μάσκα και είδα σ' αυτόν τον έμπορα που μας έλεγε ο πατέρας Κωνσταντίνος.

Ήταν ώρα 5.30 το πρωί. Ένα αυτοκίνητο πλησίασε το δικό μας. Εγώ δεν έβλεπα τίποτε. Σκεπτόμουν. « Αχ Δημήτρη! Είσαι σαν τα ανδράκια που τα βάζουν στα πόδια γιατί δεν αντέχουνε χωρίς κατανάλωση».

-Και τώρα συνεχίζει το πρόγραμμα με Θεία λειτουργία. – άκουσα να λέει ο Δημήτρης σαν είδε μέσα στο αυτοκίνητο που σταμάτησε κοντά μας έναν ιερέα με μακρύ χιονάτα γενειάδα..

-Εξομολόγος θα είναι. Ο Θεός μας τον έστειλε.- του απάντησα και σαν να συνήλθα λίγο.

Ο ιερέας, πρωινός- πρωινός βγήκε με το μπανιερό του να πάει να κολυμπήσει στη θάλασσα.

-Καλημέρα παιδιά μου. – μας χαιρέτησε με πατρική αγάπη.

Τώρα τι κάνουμε; Ν' απαντήσουμε; Θα μας βάλει μήπως τις φωνές;

– Με την ευχή σας πάτερ. – του απαντήσαμε εμείς λίγο ντροπιασμένοι.

– Ο Θεός αγάπη εστί. Η Αγάπη δεν ασχημονεί. – Μας ευλόγησε με το χέρι του και συνέχισε προς τη θάλασσα.

– Φιλενάδα μου, και μετά τι έγινε; – με ρώτησε η Ευδοξία.

Ο Δημήτρης με πήγε σπίτι μου και δεν με χαιρέτισε καν όταν έφυγε για το δικό του. Όμως το απόγευμα μου τηλεφώνησε και μου ζήτησε συγγνώμη.

-Και μετά; – Συνέχισε η Ευδοξία.

-Συνεχίσαμε να βγαίναμε μαζί. Στο τέλος χωρίζαμε και πάλι με νευράκια. Εγώ είχα στ' αυτιά μου πάντα τις συμβουλές του πνευματικού μου πατέρα. Πέρασαν έτσι δυο μήνες και ξαφνικά μια μέρα μου έκαμε πρόταση γάμου.

– Φιλενάδα μου, και κάθε πότε ομιλεί ο π. Κωνσταντίνος;

– Ευδοξία μου, πρέπει να έρχεσαι τακτικά στην Εκκλησία και θα μάθεις πολλά για τη σωτηρία σου.

Του π. Παναγιώτου Γκέζου

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr